

13 Ιουλίου 2022

Κατίγκω Πατέρα: Η εφοπλίστρια που έγινε μοναχή και ηγουμένη της Μονής Οινουσσών!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Στο όμορφο νησί των Οινουσσών, λίγο έξω από την πόλη και πάνω από τον όρμο Τσελεπί, είναι κτισμένη η Ιερά Μονή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Η ιστορία της ίδρυσης αυτής της Ιεράς Μονής είναι μυθιστορηματική, όπως μυθιστορηματική ήταν και η ζωή της ιδρύτριας, κτήτορος και πρώτης Ηγουμένης, μέχρι της κοιμήσεώς της, Μαρίας Μυρτιδιώτισσας Μοναχής Προσκυνητριάς.

Ποια όμως ήταν η Γερόντισσα αυτή; Γεννήθηκε μέσα στα πλούτη και τις ανέσεις, ως κόρη της εφοπλιστικής οικογένειας του Δημητρίου Λαιμού. Το κοσμικό όνομά της ήταν Κατίγκω Λαιμού. Παρ'όλον που ζούσε μέσα στον πλούτο και την ευμάρεια, η ψυχή της, από μικρή, καθοδηγούνταν από τον λόγο του Θεού στο Άγιο θέλημά του. Στο πατρικό της σπίτι είχε εικονοστάσι σε ειδικό δωμάτιο, στο οποίο επί ώρες προσευχόταν. Η μικρή Κατίγκω, όσο κι αν της φώναζε η μητέρα της να συντομεύει για να κοιμηθεί, παρέμενε ώρες μπροστά στο εικονοστάσι της. Στα 16 χρόνια της, είδε στον ύπνο της ότι ενώ προσκυνούσε τον Επιτάφιο στον Ναό του Αγίου Νικολάου της πόλης των Οινουσσών, είδε τον Χριστό Ζώντα. Του ζήτησε να της κάνει τη χάρη να πραγματοποιεί ό,τι η ίδια Του ζητεί και Εκείνος έγνεψε με στοργή καταφατικά. Μετά από αυτό η πίστη της έγινε φλόγα για τον Θεό.

Η Μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα, (1912-2005) κτήτωρ και πρώτη Ηγουμένη της Μονής

Στην συνέχεια, αφού τελείωσε το σχολείο, υπακούοντας στο γονεϊκό θέλημα, παντρεύτηκε τον επίσης εφοπλιστή Πανάγο Πατέρα (του Διαμαντή), μετέπειτα μοναχό Ξενοφώντα, μια ψυχή άκακη με χάρισμα ελεημοσύνης. Έκαναν οικογένεια,

τρία παιδιά, την Καλλιόπη, τον Διαμαντή και την Ειρήνη, και ζούσαν μια ζωή Χριστιανική τηρώντας τα τυπικά, ακόμα και έξω από το σπίτι σε όποιο μέρος του κόσμου κι αν βρισκόταν στα πλαίσια των επαγγελματικών τους υποχρεώσεων.

Η ζωή τους στη βίλλα τους στο Ψυχικό ευωδίαζε αγάπη και προσφορά και πόρρω απείχε από ό,τι το μυαλό μας θα φανταζόταν για την ζωή τόσο πλουσίων και προβεβλημένων ανθρώπων!

Ο εκκλησιασμός και η αργία της Κυριακής τηρούνταν απαραεγκλίτως. Το μαγείρεμα και οι άλλες οικιακές φροντίδες τελείωναν το Σάββατο για όλους, αφεντικά και υπηρετικό προσωπικό. Τετάρτες και Παρασκευές ήταν ημέρες νηστείας. Συχνά έκαναν λειτουργίες και ολονυχτίες και στα σαλόνια τους φιλοξενούνταν όχι μόνο επώνυμοι αλλά και απλοί ταπεινοί αδελφοί, σεβαστοί γέροντες και γερόντισσες που την εποχή εκείνη ήταν φοιτήτριες αλλά και επιστήμονες. Εκδήλωναν την αγάπη τους και με γεύματα προς οικογένειες πολυτέκνων. Πλούσια τράπεζα παρέθεταν μετά τις λειτουργίες και τις ολονυχτίες όπου όλοι οι παριστάμενοι, χωρίς κοινωνικές διακρίσεις, μπορούσαν να παρακαθίσουν. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι συχνά οι παρακαθήμενοι εύρισκαν στην πετσέτα διπλωμένο φάκελο με σημαντικό ποσό, που αποτελούσε σημαντική βοήθεια για τις καθημερινές ανάγκες τους. Λέγεται δε, ότι κάθε πρωί σε ειδικό συρτάρι του μαγειρείου έβαζαν οι οικοδεσπότες αρκετά χρήματα, ώστε η υπεύθυνη υπηρεσία να δίνει σε όποιον ερχόταν και ζητούσε ελεημοσύνη. Αν το βράδυ έμεναν στο συρτάρι χρήματα, οι οικοδεσπότες μάλωναν την υπεύθυνη ώστε να μην τσιγκουνεύεται και να δίνει περισσότερα όταν ζητούσαν!

Τέτοια ήταν η στάση τους απέναντι στους έχοντες ανάγκη!

Μετά από το δείπνο, η αρχόντισσα Κατίγκω, κατέβαινε στην κουζίνα και καλούσε όλες τις κοπέλες στο εκκλησάκι της βίλλας για να προσευχηθούν. Εκεί, όλες μαζί σαν μια οικογένεια προσεύχονταν και έκαναν το απόδειπνο, παρακλήσεις και κανόνες.

Η ζωή όμως, δυστυχώς, δεν είναι διαρκώς ρόδινη. Η ασθένεια του συζύγου της Κατίγκως, του Πανάγου Διαμ. Πατέρα ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία. Ένας σπάνιος και δύσκολος καρκίνος, τεράστια δοκιμασία, που δεν άφηνε πολλά περιθώρια αισιοδοξίας. Η οικογένεια κατέφυγε στους καλύτερους γιατρούς αλλά συγχρόνως στράφηκε με περισσότερο ζήλο και πίστη προς τον Κύριο.

Τότε, η μικρή κόρη της οικογένειας, η Ειρήνη ζήτησε θερμά από το Θεό να πάρει την ασθένεια του πατέρα της για να συνέλθει εκείνος, που ήταν ο στυλοβάτης της οικογένειας. Άδηλες οι βουλές του Κυρίου! Η μικρή κόρη προσβλήθηκε από την

ίδια ασθένεια του πατέρα της, ο οποίος συνήλθε και έζησε για πολλά χρόνια ακόμη. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο. Η αρρώστια αυτή δεν ήταν κολλητική. Πώς πέρασε από τον πατέρα στην κόρη;

Την περίοδο των ασθενειών αυτών η βίλλα του Ψυχικού μετατράπηκε σε μοναστήρι σχεδόν. Οι καλύτεροι πνευματικοί της εποχής, ιερείς, ιεροκήρυκες, πνευματικοί άνθρωποι, προβεβλημένοι αλλά και ταπεινοί, συγκεντρωνόταν προς στήριξη και πνευματική ανάταση της οικογένειας.

Η μικρή Ειρήνη, με καρτερία υπέμεινε τις πολλές ταλαιπωρίες που συνόδευαν το πλήθος των ιατρικών θεραπειών στις καλύτερες κλινικές της Ευρώπης. Η ασθένεια όμως νίκησε το σώμα της. Λίγο καιρό πριν την κατάληξή της είχε δεχθεί την μοναχική κουρά και ως μοναχή πλέον, με την ονομασία Ειρήνη Μυρτιδιώτισσα, αναχώρησε στους ουραμούς για να αναπαυθεί στις αγκάλες του Κυρίου της, το 1960 σε ηλικία 21 ετών.

Όσο η Ειρήνη ήταν άρρωστη, η οικογένεια είχε κάνει μαζί με την ίδια ένα τάμα. Να χτίσουν ένα Μοναστήρι. Με τον θάνατο της Ειρήνης, φαίνεται ότι έφθασε η ώρα αυτή. Πού θα το έφτιαχναν όμως; Τους απασχολούσε το ζήτημα αυτό, και σκέπτονταν διάφορες τοποθεσίες, ώσπου ο Γέροντας Ιερώνυμος της Αιγίνης, τον οποίον συχνά επισκέπτονταν, τους συμβούλεψε, ίσως, το αυτονόητο. «...καλόν πράγμα σας εφώτισεν ο Θεός... έχει ο τόπος σας Μοναστήρι; Όχι; Ε τότε ... στον τόπο σας, λοιπόν. Στις Οινούσσες». Έτσι και έγινε! Το 1963 μπήκε ο θεμέλιος λίθος της Μονής, σε αρχιτεκτονικά σχέδια του Αρχιτέκτονα Γ.Κούτση, εκ Ζακύνθου. Η μονή αφιερώθηκε στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, (όπως ήταν και το εκκλησάκι της βίλλας του Ψυχικού).

Εν τω μεταξύ ασθένησε εκ νέου ο Πανάγος Διαμ. Πατέρας και αισθάνθηκε ότι η ώρα της αναχώρησής του κοντά στον Κύριο δεν ήταν μακριά. Εκάρη Μοναχός με το όνομα Ξενοφών. Έζησε ακόμη τρία σχεδόν χρόνια, ως Μοναχός Ξενοφών και άφησε την τελευταία του πνοή τελικά το Δεκέμβριο του 1966. Πριν το τέλος του, επισκέφθηκαν με την Κατίγκω τον Γέροντα Ιερώνυμο της Αιγίνης για να πάρουν την ευχή του. Εκείνος όρισε να γίνει και εκείνη μοναχή και πριν τις 40 ημέρες της χηρείας της να «βγάλει τα ρούχα της χηρείας και να ενδυθεί τα ρούχα της Μοναχής». Της είπε ακόμα ότι «θα περάσεις πολλές θλίψεις αλλά ό,τι θέλει ο Θεός».

Στις 20 Οκτωβρίου του 1967 η Κατίγκω ενεδύθη το μοναχικό ράσο, με το όνομα Μαρία Μυρτιδιώτισσα, Μοναχή Προσκυνήτρια και συγχρόνως ανέλαβε την ηγουμενία της Ιεράς Μονής στις Οινούσσες.

Μετά την κοίμηση του πατέρα Ξενοφώντα, ακολούθησε εντελώς ξαφνικά ο θάνατος της μεγάλης κόρης της Καλλιόπης σε ηλικία 47 ετών και αργότερα του τρίτου παιδιού της Κατίγκως, του Διαμαντή, στην ίδια πάλι ηλικία των 47 ετών.

«Τις έγνω νουν Κυρίου;». «Καλή αντάμωση στους ουρανούς». Με αυτά τα λόγια η Μητέρα κατευόδωνε τα παιδιά της. Πόσο τραγική μοίρα να θάψει η μάνα τα παιδιά της και να μείνει τελευταία από την οικογένειά της! Τι σφυροκόπημα των πειρασμών! Κι όμως: «Δόξα τω Θεώ» ήταν η απάντηση στο άγγελμα των θανάτων των παιδιών της και ακόμα «Ο Θεός ούτε λαθεύει, ούτε αδικεί».

Χαρακτηριστικό της ακλόνητης πίστης της Κατίγκως είναι το παρακάτω περιστατικό: Κάποτε σε μια δίκη ο συνήγορός της για να δημιουργήσει τις κατάλληλες εντυπώσεις στο δικαστήριο για την πελάτισσά του είπε απευθυνόμενος στους δικαστές: «Η γυναίκα αυτή κε Πρόεδρε είχε την ατυχία να χάσει την κόρη της σε νεαρή ηλικία...». Στο σημείο αυτό η Κατίγκω αγνοώντας τους κανόνες του δικαστηρίου σηκώθηκε και απάντησε στον συνήγορό της; «Όχι κε δικηγόρε. Δεν είχα καμιά ατυχία. Ό,τι δίνει ή επιτρέπει ο Θεός δεν είναι ατυχία αλλά δώρο δικό Του». Τόσο ακλόνητη πίστη είχε, και πάνω σε αυτό το θέμα καμιά υποχώρηση δεν δεχόταν.

Η Ιερά Μονή από ψηλά

«Πώς αντέξατε τόσο μεγάλο πόνο, τις απώλειες, του συζύγου σας και των τριών τέκνων σας;» την ρώτησε κάποιος από την Ομηρική Ακαδημία Λουξεμβούργου, για να απαντήσει η ίδια : «Ο Θεός δεν είναι άδικος και ξέρει τι κάνει. Άσε τα παιδάκια μου κοντά στο Θεό. Είναι καλύτερα από ότι θα ήταν αν τα είχα εγώ. Εγώ τα μάλωνα κι όλας!»

Στη διάρκεια της Ηγουμενίας της υπήρξε δίκαιη, ευσεβής, άφοβη, αυστηρή, φιλεύσπλαχνη, στοργική, αρχοντική, ελεήμων, απολύτως δοσμένη στην Μοναχική της αποστολή. Με ένα γλυκό χαμόγελο στην μορφή της, έκφραση της Θείας χάριτος αλλά και της ανθρώπινης καλοσύνης της και με αστείρευτη αγάπη στην καρδιά της, αγαπούσε τον Χριστό και γι'αυτό όλον τον κόσμο. Έκανε πλήθος δωρεές σε νοσοκομεία ή άλλα ιδρύματα, τηρούσε το τυπικό, και ήταν η Μητέρα της αδελφότητας της Μονής, στην οποία είχαν προσχωρήσει και πολλές κοπέλες από το προσωπικό της βίλλας.

Όλα τα μέλη την οικογένειά της τα μετέφερε και τα ενταφίασε σε ειδικό χώρο στην Μονή, όπως τους είχε υποδείξει ο γέροντας Ιερώνυμος. Η Ειρήνη Μυρτιδιώτισσα μοναχή, μεταφέρθηκε στην Μονή μετά την εκταφή της από την Αττική γη. Με έκπληξη είδαν κατά την εκταφή, ότι το σκήνωμα της κοπέλας ήταν σχεδόν ακέραιο και ευωδίαζε. Μόνο στο πρόσωπο είχε λίγο αλλοιωθεί. Σήμερα αναπαύεται στον ειδικό χώρο της Μονής σε ειδική γυάλινη λάρνακα. Εκεί αναπαύονται ο Μοναχός Ξενοφών, (κατά κόσμον Πανάγος Πατέρας), τα δυο άλλα παιδιά της Μαρίας Μυρτιδιώτισσας, οι γονείς της και η ίδια, από την 9η Ιουνίου του 2005, οπότε και ανεχώρησε με τρόπο ήρεμο και μετά από σύντομη ασθένεια, στην αγαπημένη της Ουράνια Πολιτεία.

Σήμερα η Μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα, (κατά κόσμον Κατίγκω Λαιμού- Πατέρα) αναπαύεται στον ειδικό χώρο της Μονής της, κοντά στην κόρη της Ειρήνη, της οποίας στο σκήνωμα φυλάσσεται σχεδόν αναλλοίωτο, σε λάρνακα με γυάλινο σκέπασμα, κοντά στον Σύζυγό της Μοναχό Ξενοφώντα, (κατά κόσμον Πανάγο Διαμ. Πατέρα), κοντά τα άλλα δυο παιδιά της, Καλλιόπη και Διαμαντή και τους γονείς της.

Με λίγα λόγια θα αναφερθούμε στο Μοναστήρι, το οποίον εγκαινιάσθηκε το 1965. Όπως είπαμε στη αρχή του άρθρου, το μοναστήρι είναι χτισμένο πάνω από τον προσήνεμο και πανέμορφο όρμο Τσελεπί. Σύμφωνα με το κεφάλαιο 20, (στίχος 15) των Πράξεων των Αποστόλων, και κατά την ερμηνεία του Φώτη Κόντογλου, στον όρμο αυτόν κατέφυγε μάλλον ο Απόστολος Παύλος εξ αιτίας θαλασσοταραχής,

πριν αναχωρήσει για τη Σάμο. Η αγιογράφηση του Ναού έγινε από τον Κ.Γεωργακόπουλο, σε σχέδια του Φ. Κόντογλου, που υπήρξε φίλος της οικογένειας.

Σήμερα, στο όμορφο αυτό πνευματικό καταφύγιο, μόλις τρία χιλιόμετρα από το λιμάνι των Οινουσσών και πολύ κοντά στο νησί της Χίου, ζουν και συνεχίζουν το έργο της Μητέρας πολλές μοναχές, υπό την τωρινή Ηγουμένη τους, και αποτελεί ευλογία για τον ταξιδιώτη να το επισκεφθεί και να το προσκυνήσει.

Βιβλιογραφία

Η Μητέρα Μαρία Μυρτιδιώτισσα Μοναχή Προσκυχήτρια, έκδοση της Ιεράς Μονής Οινουσσών, Χίος 2008.

Πηγή: iellada.gr